

אוסף סיפורים "שנד"

מתוך "ליקוטי שמואל"

מלקט ועורך ש. אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

בזכות ההודאה (מעובד מתוך קונטרס 'פירות הילולים')

להלן סיפור מופלא שסיפר הרב ס. המשמש כמרצה מבוקש וידוע מאוד בארה"ב.

הכול התחיל, כאשר חלה הידרדרות בשמיעתו באוזן שמאל. ההידרדרות הייתה איטית והדרגתית, כך שהוא התעלם ולא פנה לרופא.

ביום מן הימים כבר אי אפשר היה להתעלם מהמצב. הוא קבע תור אצל רופא אף אוזן גרון בקופת החולים. הלה בדק את הרב, ובסיום שלח אותו לבדיקה מקיפה אצל אחד המכונים, כדי שיבדקו את השמיעה שלו. הוא פינה את זמנו בסדר יומו העמוס וקבע תור במכון. תוצאות הבדיקה הראו, כי אכן יש ירידה משמעותית בשמיעה באוזן שמאל. בעקבות התוצאות הוא קבע תור, הפעם אצל פרופסור בעל שם עולמי, בתקווה שהוא ימצא מהו מקור הבעיה ואת הפתרון המיוחל.

הפרופסור בדק את שתי אוזניו של הרב ס. אולם הוא לא הצליח להסביר, מדוע באוזן ימין הוא שומע היטב, בשעה שבאוזן שמאל הוא כמעט לא שומע דבר. ההמלצה הייתה על ביצוע מספר בדיקות מקיפות, בהן ינסו לאבחן את מקור הבעיה, וכן המליץ על מעקב בעוד שלושה חודשים. הפעם הוא הופנה למנהל המכון. הוא בעצמו יבדוק את הרב.

רבינו הגיע ביום המיוחל לחדרו של הפרופסור. הפרופסור קיבל מידי את כל סיכומי הבדיקות של הרופאים הקודמים ושל מכון השמיעה ואת תוצאות הבדיקות שעבר. באותה השעה נשא הרב תפילה לבורא עולם, שהישועה תהיה על ידי הרופא. הפרופסור בדק את אוזנו השמאלית ולאחר דקות אחדות אמר: "לצער הרב יש פגיעה עצבית, שמקורה במוח, והיא שגורמת להידרדרות השמיעה באוזן. כיום, אין שום טיפול. מדובר רק בעניין של זמן, עד שתאבד את היכולת לשמיעה כליל באוזן שמאל." לשמע הדברים חשך עליו עולמו. הוא בדרך עוד ציפה, יחל, התפלל כי בורא עולם ישלח לו את הישועה על ידי אותו פרופסור. אולם, לצערנו, גם לו לא היה מה להציע, ואף חתם את הגולל.

האכזבה הייתה עצומה. הן הוא צעיר לימים ובמיטב שנותיו. בימים הבאים הוא מצא את עצמו סגור בחדרו, מנסה להתמודד עם השבר הגדול, שפקד אותו. הוא גם ביטל את כל ההרצאות לתקופה הקרובה. המחשבות השונות טרדו את מנוחתו, הן הוא עוסק כל הזמן בזיכוי הרבים ומחזק אנשים רבים. איך יתכן שדווקא הוא יאלץ להיות חירש באוזן אחת? הימים חלפו, כשהוא מפנים את מצבו ומקבל את גזירת בורא עולם. הוא חשב ונזכר, כי בבדיקות הרבות שערך, היה עליו להגיע לבתי-חולים. שם הוא ראה אנשים מאושפזים רבים, הסובלים מבעיות חמורות יותר משלו. נכון, יש לו בעיה בשמיעה באוזן שמאל. אבל ב"ה, הוא מהלך על שתי רגליו. ישנם אנשים, שצריכים כיסא גלגלים וסיוע למשך כל חייהם. ב"ה, יש לו שתי ידיים שמתפקדות היטב. לב שפועל כראוי. עיניו רואות, כפי שצריך. והנה הוא מוצא את עצמו מודה לבורא עולם על כל הטוב, שחנן אותו. הוא חזר להרצות, ובהקדמה לכל הרצאה היה מספר את סיפורו האישי, וכיצד ניתן מתוך השבר לראות ולהודות לבורא עולם ולהתמודד עם הניסיונות שפוקדים את האדם.

חלפו מספר חודשים, הקיץ הגיע, והנה יש פה ושם קולות, שהרב מצליח לשמוע גם באוזנו השמאלית. הוא לא ידע, אם יש טעם, כיוון שיתכן מאוד שהוא רק מדמיין את הקולות. הבעת פניו של מנהל המחלקה, שהייתה סקפטית לגמרי לשמע סיפורו, השתנתה עם קבלת תוצאות הבדיקות. מעולם לא נתקל בהיסטוריה הרפואית העשירה שלו כאן במחלקה. מקרים של פגיעה עצבית מהסוג הזה הם בלתי הפיכים. הרופא הביע את התפעלותו וסיפר, כי הוא המקרה הראשון בחייו בו נתקל בתופעה מעין זו. מצב השמיעה החל להשתפר מיום ליום עד שחזר לשמוע כבתחילה. מעתה החל בכל אחת מהרצאותיו היה מספר גם על הכרת הטוב כלפי הבורא וגם על הישועה לה זכה.

ביום מן הימים קיבל שיחת טלפון מאדם שהזדהה בשמו ורצה להכיר תודה ל'שדכן' הנפלא, שבזכותו הוביל בתקופה קצרה את שלושת ילדיו לחופה. הרב אמר, כי מדובר בטעות, אולם הלה סיפר, כי שלושה ילדים היו לו בבית, שהגיעו מזמן לגיל השידוכים. חבריהם כבר הובילו מזמן ילדים לחיידר, אולם אצלם הישועה לא נראית בפתח. הוא ביכה על מר גורלו. ואז הוא שמע את הדרשה של הרב. הוא התרגש מאוד, ועיניו נפקחו לראות את כל הטוב של בורא עולם. על חמשת ילדיו הנוספים, שהקימו את בתיהם. על נכדיו הרבים. על בריאותו! מאותו היום החל להודות לבורא עולם על הכול ובסיום הוסיף בקשה קטנה: "אנא בורא עולם, כשם שעזרת לנו והשפעת מברכותיך, עזור לנו להמשיך ולהודות גם על שלושת הילדים, שנצליח להשיא גם אותם!"

לאחר שלושה שבועות בהם, התמיד להודות לבורא עולם, הבשורה הראשונה הגיעה. תוך תקופה קצרה זכה לארס את שלושת הילדים שלו בזכות ההודאה לבורא העולם.

המזוזות II (גיליון 'השגחה פרטית' – 'דרשו')

לאחרונה קראתי סיפור על יהודי שהחליט לקיים את הסגולה, לקנות מזוזות מהודרות עוד לפני שהוא קנה דירה ואכן הוא זכה לדירה כלבבו. הסיפור דיבר אלי מאד ונאנחתי לעצמי. כמו שהסנדלר הולך יחף, כך אני, סופר סת"ם, כותב מזוזות לאחרים כשעוד אין לי דירה משלי. משפחתי מלאה ברכת השם, בנים ובנות כן ירבו, ואף בכתר 'מחותן' התעטרתי לא מכבר, ואנחנו עדיין עוברים משכירות לשכירות ומייחלים לדירת קבע. לאור המעשה הנפלא על קונה המזוזות, החלטתי להקדיש מידי יום עשר דקות לכתיבת מזוזות עבור הבית החדש שאקנה בעזרת ה'. כך עשיתי במשך שבוע שלם, מיום ראשון פרשת 'שמות' עד יום ראשון פרשת 'וארא'.

ביום ראשון נכנסתי יחד עם בני והמחותן לרבי שליט"א כדי להתברך לקראת החתונה, והרבי אמר לי: 'יודע אתה שבזמן שמחה יורד שפע גדול משמים? אם מאמינים בזה, אפשר לקנות אפילו דברים גדולים ויקרים מאד. אולי תקנה דירה?' שאלתי את הרבי: 'דירה למי? לחתן?' אמר לי הרבי: 'לא, אתה צריך דירה לעצמך. קנה דירה!' נדהמתי... שבוע אחד בלבד עבר מאז התחלתי לכתוב מזוזות, והנה הרבי שואל אותי על דירה. אבל לא האמנתי שאני קרוב כל כך לישועה. הרעיון לקניית דירה בתקופה הקרובה לא היה

נראה לי הגיוני. עניתי לרבי: 'איך אני יכול לקנות דירה? אין לי עדיין נעליים לילדים, ולקראת החתונה עליי לקנות עוד פריטים רבים, שגם הם עולים המון כסף.' הרבי לא ויתר. 'אמונה זו המשכה. אם תאמין בזה, תקנה דירה עוד היום. אולי השבוע' לא ידעתי כיצד להגיב. לפני שיצאנו הרבי הראה לי על הגמרא שנמצאת על השולחן ושאל: 'אתה מאמין שיש כאן גמרא, או שאתה רואה את הגמרא?' עניתי לרבי: 'אני רואה!' ואז אמר לי הרבי יסוד באמונה: 'תאמין שאתה יכול לקנות דירה, באמונה מוחשית כמו שאתה רואה את הגמרא' כשהגעתי הביתה סיפרתי לאשתי על דברי הרבי, וזו, באמונתה התמימה, לא הבינה למה אנחנו מחכים. 'ניגש ישר לעניין!' אמרה.

התקשרתי למתווך ושאלתי אותו אם הוא יודע על דירה למכירה בעיר פלונית, שכבר תקופה ארוכה אנחנו חולמים לעבור אליה. ולא הסתפקתי רק בזה. הרי הקב"ה כל יכול, ואם ביכולתו לשלוח לי דירה, אזי אין כל מניעה שזו תהיה דירה גדולה שמתפרסת על פני קומה שלמה ויש בה ארבעה כיווני אור, כפי שהורגלתי בחו"ל. המתווך לא נבהל מרשימת הבקשות שלי, וכשסיימתי הוא ענה: 'יש לי דירה בדיוק כזאת במרכז העיר, והמחיר בהתאם – שני מיליון ושש מאות אלף שקל.' יצאנו לראות את הדירה, היא מצאה חן בעינינו. גם המיקום המרכזי שלה בסמוך לבית המדרש של קהילת החסידים שלנו היווה מעלה גדולה. מעל הדירה היה גג, שגם הוא כלול במחיר. הודענו למתווך שאנחנו רוצים לסגור. 'מנין יש לך כסף?' שאל המתווך. 'אינני יודע' עניתי לו 'הרבי אמר לי לקנות דירה, אז אני קונה...'

המתווך קידם את המכירה, וביום החתונה, שנערכה בשעה טובה ומוצלחת ביום ראשון פרשת בא, נפגשתי עם המוכר. דובר שחודש אחרי הקנייה אשלם את התשלום הראשון, על סך 150,000 שקל, עד חצי שנה מהקנייה אשלם עוד 450,000 שקלים, ועד שנה לאחר הקנייה עליי לגמור להביא את כל הסכום המזומן, שבסך הכול יוצא מיליון מאתיים. את השאר – מיליון שש מאות, אוכל לשלם על ידי משכנתא. קיבלתי רגליים קרות. מאיפה אני מתחיל לגרד סכומים כאלו? הזכרתי לעצמי שמלמעלה יורדות השפעות עצומות, אבל הרגשתי שאני צריך חיזוק. דחיתי את החתימה. אמרתי לעצמי שבימי השבע ברכות עדיין יורד שפע. ביום שלישי נכנסתי שוב אל הרבי. הרבי אמר לי: 'תאמין. יהיה לך... ביום חמישי חתמתי חוזה, כשאין לי שקל מזומן, על חשבון האמונה. אחרי זה חשבתי: איך אני מתחיל לארגן את הכסף? כמה אנשים ששמעו על הקנייה ניסו לאלף אותי בינה. אחד אמר לי: 'אם הרבי יגיד לך לקפוץ מהגג, תקפוץ? תהיה הגיוני! תכיר במציאות! וכי מה חשבת? שתתעשר בין לילה? בן אדם צריך להכיר את מקומו... כך אמרו לי אנשים חכמים, דורשי טובתי - כביכול, אבל אני הרי ראיתי את הגמרא על שולחנו של הרבי, ובאותה מידה אני מאמין שאראה ישועה.'

עברו כמה ימים נוספים. המתווך התקשר אלי ושאל: 'אולי תרצה למכור את הגג שמעל הדירה?' שאלתי מומחה כמה אוכל לקבל על הגג, וקיבלתי תשובה: 'בין חמש מאות אלף לשש מאות אלף שקלים'. החלטתי שלא משתלם לי למכור את הגג בסכום כזה. למחרת

התפללתי שחרית ולמדתי כרגיל, כשהפלאפון לא לידי. כשיצאתי מבית המדרש ראיתי את המתווך יושב ברכבו ליד בית הכנסת. 'הו, הנה אתה!' הוא שמח לקראתי, 'באתי הנה כדי לחפש אותך. תקשיב, יש שני אנשים שרבים על הגג של הדירה החדשה שלך, וכל אחד רוצה לשלם מיליון שקל על הגג. רוצה למכור?' עניתי לו שעליי לשאול את הרבי. הרבי אמר לי: 'אם ה'שלח לך קונה, תמכור. אבל למה לא במיליון מאתיים?' לצערי לא קלטתי שהרבי מציע לי להתפטר ברגע זה מכל ההתעסקות עם המזומנים. עניתי ששמעתי מאנשים שמבינים, שהגג לא שווה יותר משש מאות אלף שקלים, ואני מתבייש לדרוש על כך יותר ממיליון. אמנם טעיתי בשלב הזה שלא עשיתי כדברי הרבי, אך אני מאמין שגם על התקלה הזו נתגבר בסייעתא דשמיא אחרי כל הנפלאות שחוויתי.

ביום כ"ו בשבט, ישבתי עם הקונה של הגג והוא שילם את הסכום הראשון במזומן! למעשה, כל ההתעסקות עם התשלום המזומן עברה לקונה של הגג, ואני אפילו הקדמתי את התשלום על הדירה שקניתי. מה שנשאר זה להעביר מאתיים אלף שקלים נוספים עד חודש שבט בשנה הבאה, ואני סמוך ובטוח שגם כאן הקב"ה יהיה בעזרתי.

אחים יקרים! רגע לפני שאני מפנה את המקום בעלון, אני מבקש מכם לשים לב שקיבלתי דירת חלומות. מעולם לא חשבתי שאפרגן לעצמי דירה מושלמת כזו, מה גם שהמוכר מסכים שניכנס לדירה כבר לקראת חג הפסח הבעל"ט. כל זה לא מכוחי, לא מכישרוני, לא מעושרי ולא מיוזמתי. רק דבר אחד השקעתי כאן: אמונה! אמונה בהשם ואמונת חכמים. דרך אגב, מזוזות כבר יש לי'...הבוטח בה' – חסד יסובבנו. 'שבת שלום ומבורך!

התחפושת (גל' קנין תורה)

שמעו נא מעשה שהתרחש בפורים לפני כמה שנים (בשנת תשע"ח): אם פעם ידענו על התחפשות לצורות שונות של אנשים, כלשון הרמ"א "נהגו ללבוש פרצופים בפורים", כהיום 'מהדרים' רבים להרבות בתחפשות שונות ומשונות, [כאותו ילד שהתחפש לדג, נכנס עם אביו בפורים לאחד מגדולי הדור, והגדול שאל אותו: למה התחפשת?, והילד עונה: "לדג", אולם הגדול מבטל את דבריו: "לא, התחפשת ליונה הנביא, והדג מסביבך"...].

וכך נפל בלבם של ההורים המסורים המתגוררים בביתר, לשמוע בקול ילדם הקטן שרצה להתחפש למשחק הקוביא [קוביה הונגרית].

אמו המסורה השקיעה שעות רבות ביצירת ה'מלבוש' הנפלא הזה, שיהיה באופן מוצלח ביותר. התוצאה הייתה אכן מופלאה, וביום המסיבות של פורים צעד 'הקוביה ההונגרית' באושר ובשמחה לעבר ה'תלמוד תורה'.

לפתע, באמצע הדרך, עבר במקום ילד בן שנים-עשר בשם 'יעקב' שהבחין ב'קוביא' המהלכת, ויעקב אחז בעקב הקוביא, ונתקף בזעם בלתי מוסבר. הוא החל בועט בחזקה והרס בידיו וברגליו את כל התחפושת. עבודה של עשרות שעות ועמל רב ירדו לטמיון.

הילד פרץ בבכי מר. עוברים ושבים הזעיקו את ההורים שהגיעו מיד, החזירו את הבן הביתה וניסו בכל כוחם להרגיעו ולהציל ככל האפשר את מה שניתן להציל משרידי ה'מלבוש' הנפלא הזה.

האב, שהיה מזועזע לגמרי מהסיפור החליט ללכת ל'תלמוד תורה' שלמד שם אותו יענק'לע, והתלונן עליו בהנהלה. הוא הגיע למשרד עם הילד הנפגע, והמנהל שאף הוא הזדעזע קשות, ביקש ממנו להצביע על 'אותו ילד' באחת מתמונות הילדים התלויות על קיר המשרד.

ברגע זה בדיוק, נפתחה דלת המשרד, והפוגע - יענק'לע בכבודו ובעצמו הופיע בפתח ... "הנה הוא בא!" זעק הילד, והמנהל החוויר כסיד.

הוא השתיק אותו מיד, פנה לילד בשאלה מה רצונו, ליטף אותו ברכות ושילחו לדרכו. "ילד זה" - הסביר המנהל בשקט לאב ההמום - "אמו חלתה לפני כמה שבועות במחלה קשה. הבית שלו על גלגלים... לא היה מי שיסתכל עליו השנה בערב פורים. ביום של המסיבות, כאשר כל חבריו הופיעו מאושרים, בבגדים שונים ומגוונים, "בחור כרפס ותכלת אחוז בחבלי בוץ וארגמן על גלילי כסף ועמודי שש", ילדי "מרדכי הצדיק" ו"משה רבינו" ו"כהן גדול" מסתובבים ברחוב, ומצד השני מופיע השר של נשיא אמריקה... הגיע הילד לכיתה בבגדי חול מרופטים ומקומטים. אמו ואביו לא יכלו לעזור לו כלום בעניין. "לא פלא" - הפטיר המנהל - "שהוא נתקף בחמת זעם נוכח המלבוש המושקע והמוצלח של הקוביא ההונגרית, ועשה את מה שעשה..."

באותו יום אחר הצהרים, התיישבו ההורים של 'הקוביא', התבוננו בדברים, ולרגל היום שהוקדש במיוחד עבור "איש לרעהו" ו"מתנות לאביונים" החליטו לעשות מעשה. הם עזבו את כל ההכנות לפורים בצד, הזיזו את משלוחי המנות, והתיישבו להכין 'קוביא' חדשה עבור הילד השבור...

התוצאה הייתה פעם מוצלחת ביותר. הרי אין חכם כבעל הניסיון. למחרת הם התקשרו להזמין את הילד לביתם לקבלת ה'מתנה'. הוא הגיע, והתפעל לראות את ה'מלבוש' היפה אשר הכין לו.

גמגם בדמעות: 'א גרויסן יישר כח', און 'ענטשולדיגט'... ויצא 'שושנת יעקב' מהבית כשהוא 'צהלה ושמחה'.

אה, מי כעמך ישראל!!!

למדתי מהסיפור, מסכם בעל המעשה, כמה גדול מאמר חז"ל: "הווי דן את כל האדם לכף זכות", וכמה נכון מאמר החינוך, ששרשו מספרי חסידות: "אין ילד רע, יש ילד שרע לו...". בשורות טובות.

"וביום השביעי יהיה לכם קודש" (יחי ראובן)

הרב יוסף הלפרין זצ"ל, רבה הראשון של 'זיכרון מאיר' בבני-ברק, סיפר כי בימי צעירותו, כשהתגורר באירופה, נסע פעם לכמה שבועות לעיירת מרפא, והתאכסן שם אצל יהודי פשוט, עובד אדמה, מתושבי המקום.

חלפו ששת ימי המעשה והגיעה שבת. בערב שבת, כששב היהודי המארח מהמקווה והגיע הביתה, לא הכירו הרב; היו לו פנים אחרות! הלכו הם יחד לבית הכנסת לקבלת שבת ותפילת מעריב, והרב הלפרין הבחין כי מארחו שרוי במדרגות גבוהות ביותר. איזו תפילה! איזה קידוש! כל אכילתו ושתייתו - הכל כאיש א-לוקים קדוש! כזה יהודי פשוט מגיע לכאלו דרגות נוראות! אולי הוא אחד מל"ו צדיקים?!... השבת עברה, היהודי עשה הבדלה - ושוב חזר להיות יהודי של ששת ימי המעשה. יהודי רגיל. פשוט ביותר.

הרב נשאר שם במשך כל השבוע, והמתין לשבת הבאה, כשהוא חפץ לראות האם המחזה המפעים יחזור על עצמו. הגיעה שבת, ושוב: היהודי מתרומם לדרגות מופלאות. איזו קדושה, איזו טהרה, איש מורם מעם! הרב המתין למוצאי שבת, לראות האם ישוב האיש לפשטותו, ואכן - כך היה. לאחר ההבדלה חזר האיש להיות יהודי רגיל.

הרב ניגש אל היהודי ואמר לו: "בגזרת מרא דאתרא, חייב אתה לספר לי: מה קורה אתך בשבת? מהיכן באה לך קדושה שכזו?" "אספר לך דברים כהווייתם", פתח היהודי. "סוחר בהמות אני. פעם נסעתי לשוק הבהמות, עשיתי מסחר כמה ימים וצברתי סכום כסף גדול. פניתי לשוב לביתי, אך הדרך התארכה. הגיע יום שישי אחר הצהריים, ומשהבנתי כי לא אספיק להגיע לביתי עד שבת, החלטתי לשבות בעיר צ'רנוביץ הסמוכה. באמתחתי היה, כאמור, צרור כסף גדול, ותהיתי היכן אניח אותו בשבת. אינני מכיר אף אחד בעיר זו, וחששתי שמא ייגנב הכסף. לפיכך הלכתי לביתו של רב העיר, רבי חיים מצ'רנוביץ זצ"ל, בעל ה"סידורו של שבת", עליו סיפרו כי בשבת הוא גבוה יותר בראש משאר ימות השבוע. נכנסתי אליו ואמרתי: 'רב'ה, עובר-אורח אני, לא מכאן. יש באמתחתי סכום כסף גדול, היכן אוכל להפקידו?' "בערב שבת, שרוי היה רבי חיים בעולמות עליונים, כלל לא בעולם הזה. בתוך כך אמר לי: 'נו, תניח את הכסף כאן במגירה...'. - "במגירה?" התפלאתי "אבל המגירה אינה נעולה, כל אחד יכול לפתחה!" - "לא לא, זה בסדר", אמר הרב "אני אנעל אותה. תניח כאן את הכסף ולך לשלום,!" וכך היה.

הרב המשיך לעסוק בענייניו הרוחניים, ושכח לנעול את המגירה...". "במוצאי שבת", ממשיך היהודי לספר, "לאחר ההבדלה הגעתי בתמימות אל הרב, ושאלתי: 'היכן הכסף שהפקדתי?' הרב ספק את כפיו וקרא: 'אוי! שכחתי לנעול את המגירה! ניגשנו למגירה, ולחרדתנו גילינו כי הכסף איננו, סכום עתק! עיניו של ר' חיים מצ'רנוביץ חשכו, והוא נפל על הרצפה מתעלף. איך יחזיר סכום כסף כה עצום? גם אם ימכור את כל ביתו ורכושו - לא יוכל להחזיר סכום עצום שכזה". "משראיתי את הבהלה הגדולה שאחזה ברב", ממשיך היהודי הכפרי ומספר, "התכופתי אל רצפה ולחשתי לו באוזנו: 'רב'ה, הכל מחול לך, אינך צריך לשלם לי פרוטה לפרטה! כששמע זאת הרב, פקח את עיניו, קם, תפס ידי ואמר: 'זיתרת לי על סכום כסף עצום, שנגנב עקב פשיעה שלי. אני חייב בתשלומין. אמור לי, איך בכל אופן אוכל לשלם לך?' "ואז אמר לי: 'אתן לך מתנה: אתה תרגיש בשבת מעין הקדושה שאני מרגיש. את כל הקדושה - אי אפשר, אתה לא תחזיק מעמד, אבל מעין

קדושה זו - תרגיש גם אתה! "ומני אז", סיים הכפרי את סיפורו, "בכל שבת הנני זוכה לקדושה מופלאה זו"...

חצי חצי

ההתחלה הייתה קשה, אפילו מתישה. בכפר קטן, אי שם, בפאתי מדינה שאיש אינו זוכר את שמה, החלו לבעבע בקרבו שאיפות כבירות להוכיח לעיני כל את כושר יצירתו. בעודו פעוט בן ארבע, הייתה אמו מציגה לגאווה את כלי העץ הקטנים שפיסל באמנות מעוררת השתאות, ומעודדת אותו להמשיך בדרכו. למען האמת הוא לא היה זקוק לעידוד. היה זה כל עולמו ואת מירב מאמציו ואת מיטב כישרונותיו השקיע בפיתוח תחביבו.

חלפו שנים. ידיו האמונות ייצרו כל דבר שרק היה מעלה בדמיונו. לבקשת ראש הכפר הוא צייר בית כפרי על קיר חלק, עיטרו בעשבי פרא, יונים מקננות וארובה מעלת עשן, ועל דלת הבית הציב שלט: "מוזיאון - הכניסה חופשית." לאחר שתיירים אחדים חבטו את ראשם כהוגן בקיר הציור, ראש הכפר הציב שומר מיוחד, שהתריע בתיירים הסקרנים, רגע לפני שביקשו להניח את ידם על הידית המצוירת ולהרכין את ראשם כדי לעבור תחת הפתח הנמוך המצויר.

שמעו של האומן המופלא התפשט והלך, ולא רחקו הימים עד שקיבל הצעה מאת מוזיאון מפורסם לאמנות בעיר הגדולה, להציג בו את אחת מיצירותיו. לשם כך התיישב מיודענו ליצור יצירה חדשה, שלא הייתה כמותה. רטט של התרגשות חלף באצבעותיו, שריריו וחושיו נדרכו ונמתחו, במאמץ עליון שהציב לעצמו לייצר את הדבר הטוב ביותר שנעשה אי פעם על ידי בן אנוש.

חמשה חודשים וארבעה ימים ארכה המלאכה. הוא הסתגר בחדר עבודתו מאחורי וילונות מוגפים, כדי שאיש לא יחשוף את מלאכתו בטרם השלמתה, ולילות כימים היה עובד לבדו, ללא עוזרים, כדי להשלים את יצירתו. בול עץ ענק הלך והפך תחת אזמליו, סכיניו ומשחזיו, לבעל חיים גדל גוף. עם הזמן עוטר בעל החיים בזנב מרשים, עיניים בורקות, אוזניים מוטות לשמיעת קול מרוחק, ופה פעור להשמעת נאקה.

פעם אחת התגנבה אשתו לבית המלאכה, סקרנותה לא נתנה לה מנוח, וכמעט שנמלטה משם בחוסר נשימה. מולה ניצב סוס חי, בעל רעמה סבוכה, רגליים אציליות ומבט זועם, שעמד להתפרץ לעברה. אלמלי הייתה מכירה בכישוריו המיוחדים של בעלה, לא הייתה מעלה על דעתה כי לפניה בול עץ.

הובלת סוס העץ מן הכפר אל העיר הגדולה, הייתה משימה בפני עצמה. ארגז מיוחד, ההולם את מידותיו של הסוס, נבנה כדי להובילו, ולא נחה דעתו של האומן, עד אשר ריפדו את דפנות הארגז במיני משי וצמר, כדי שלא יישרט ולא ידהה ולא ישתפשף הצבע החום-בוהק של יצירתו האהובה. הגיע היום הגדול. יצירת המופת הוצבה במרכז אולם הכניסה. צדו האחד של חבל עבה נכרך סביב צוואר הסוס וצדו השני חוזק בכבלי ברזל אל

יתד פלדה שננעץ בקרקע. עם שחר התיישב האומן בפינת החדר , נרגש ונפעם, מצפה להתבונן מן הצד במבקרים הרבים הצפויים להתאסף סביב יצירתו, ולצפות בפניהם המשתאות נוכח יצירת האומנות .

אפס .

המבקר הראשון, אב צעיר עם שני ילדים, הפשיל את וילון הכניסה, אחז בשני ילדיו והוליכם נמרצות במהירות סביבות הסוס, פנימה, אל יתר אגפי המוזיאון. תגובות המבקרים הנוספים נחלקו לשניים. יש מהם שהביטו בסוס בשעמום-מה, ובעיני חלק מהם הבליח ניצוץ של הפתעה. איש לא התקרב לבחון את הסוס, אף אדם לא רכן כדי לבדוק אם גם פנים נחיריו נצבעו בצבע החום, ואף ילד לא ניסה להכניס את ידו בין שיניו הצחורות של הסוס . האכזבה הייתה מרה, קשה ומתסכלת .

באישון ליל שב האומן אל המוזיאון, ולאחר שהתחנן בפני השומר כי יאות להכניסו אל המוזיאון, עמד מיודענו ליד סוסו האהוב, ליטף את גבו ושח בינו לבין עצמו, כי זה הדבר הנכון לעשותו. סכין חדה כתער נשלפה מכיס מקטורנו, ובעוד עינינו נוטפות דמעות, פילס חריץ דק באמצע הסוס. החריץ העמיק והלך תחת סכינו, עד אשר הסוס נחצה לשניים! עתה עמדו שני חלקי הסוס במרחק מה זה מזה, כך שניכר היה כי שני חלקים המה . הוא לא שב לביתו. אחוז ציפייה רוטטת המתין בפינתו .

השחר עלה. קרני שמש צהובות האירו את שני פלחי הסוס ופילחו את לבו. נפשו לא הייתה מסוגלת לקבל את שראו עיניו. הסוס האהוב חצוי לשניים . לא חלפו שעות רבות ואת רגשות העצב דחקו והניסו תחושות גאווה וסיפוק שמעולם לא חווה . אנשים מכל הגילים פערו עיניים בצורות שונות , התכופפו, רכנו, הביטו, מיששו, סקרו, בדקו, סובבו , השמיעו קריאות התפעלות, הלכו וחזרו מלאים התרגשות כבראשונה . יצירת מופת, סיכמו הכל . אותן עיניים שאך אתמול חלפו ליד אותו הסוס ולא הנידו לעברו עפעף, אותן רגליים שאך אמש צעדו סמוך ליצירת הפלא, ולא הסבו את עקביהן לעברו - עתה היו הומות ורוגשות כיונים סביב מלאכת האומנות שנגלתה לפניהן .

פלא, הלא כן ?!

כלל וכלל לא. כך הוא טבע האדם. בתחילה הייתה יצירת האומנות טובה מידי, אמיתית מידי, עד כי נראית הייתה כסוס רגיל... עתה, לכשנחצה לשניים, הבחינו מיד כי יצירה היא ולא סוס "רגיל" . למען האמת, אותו אדם המסוגל להתפעל עד אין קץ מבול עץ שפוסל לצורת סוס, מדוע זה אינו עומד השכם והערב ליד האחו, כדי להביט בסוסים צוהלים, המסוגלים לבטוש ברגליהם ולהעלות קצף בנחיריהם ? ההרגל. אין תשובה אחרת. פעם דלקו המון אנשים נשים וטף אחרי המכוננית הראשונה שנגלתה לעיניהם, והיום אנשים סותמים את אפם בחלוף לידם מכוננית מעלת עשן . ההרגל .

שבת שבע ברכות [מתוך 'אספרה']

מספר בעל המעשה: "אנחנו גרים בישוב חרדי קטן שכולם בו מכירים את כולם. באופן ספציפי אנחנו נחשבים בישוב כ'בית פתוח' לרווחה, שזה אומר שהשכנים יכולים לבוא אצלנו בכל שעות היממה ולא רק בשביל לבקש לחם או חלב אלא גם לשבת ולדבר. כמו"כ בכל ליל שבת הנשים יושבות בביתנו ומדברות עד שהבעלים מגיעים מבתי הכנסת, ובאמת אנחנו משתדלים לעזור לכולם בכל מה שצריך".

ערב שבת פרשת זכור, דופק שכן שגר דלת לידי, ומספר לי שהוא עושה שבת שבע ברכות לאחיו וסדרו דירות לכל משפחה ומשפחה אך הוא לא חישב נכון את כמות האורחים והתברר לו כעת שאין להורים שלו דירה, וקשה להם ללכת ממקום למקום כי הם מבוגרים, וביקש ממני שאסע לשבת למקום אחר ואף ישלם לי ע"ז כסף, בכדי שהוריו יהיו בשבת בדירתו. כפי שהקדמתי, אנחנו נעשה הכל בשביל אחרים וזה היה קל בעבורי, אבל הבעיה היא שגם לי היה שבת אופרוף כי ביום חמישי של אותו שבוע עמדתי לחתן את בתי, וא"כ שבת זכור הייתה שבת אופרוף לחתן שלי. אמנם אצלנו מקובל שהמשפחה של הכלה לא נוהגת ללכת לשבת אופרוף אלא להישאר בבית ואם כן לכאורה מה הקושי לצאת מהבית? אבל העניין הוא, שמכיוון שזו השבת האחרונה של הכלה בבית, אז המנהג שלנו היה לעשות כמין שבת פרידה מהכלה ומזמינים את כל האחים הנשואים ואת כל בני המשפחה בכדי לעשות קידוש, לחיים ועוגות - ובדיוק בשבת זו הוא מבקש ממני לעזוב את הדירה. אבל מצד שני יש כאן מצות גדולה לעזור לשכן. בקיצור הוא הכניס אותנו לדילמה גדולה. אמרתי לו שאתייעץ עם בני משפחתי ואחזיר לו תשובה".

אמרתי לילדי שיש לשכן שבת שבע ברכות והוא צריך את הדירה. הם הסתכלו עליי כמו שנפלתי מהירח, אמנם הם לא אמרו כלום כי הם כבדו, אך פרצופיהם אמרו את הכל. אמרתי להם, שיש לי טיעון אחד ואם הוא לא יתקבל אני אענה לשכן תשובה שלילית, וכך אמרתי להם: 'אילו זה היה קורה לנו, שהייתה לנו שבת שבע ברכות ולשכן היתה שבת אופרוף, האם הייתה לנו אפשרות לחשוב יותר על האופציה הזו, שנמצא מקום אחר עם יותר הנאה לקראת הפרידה מהכלה ועל הדרך להרוויח זכויות קודם החתונה'. 'זה כבר היה נשמע אחרת לגמרי. אבל עדיין חיכיתי לתגובה שלהם, ואז בתי הכלה אומרת לי שהמשפט האחרון שכנע אותה ואכן עדיף לאסוף זכויות קודם לחתונה ולתת לשכנים את הבית. במאמר המוסגר יש לציין שאנו מחבורת 'אשרי יושבי ביתך' שכולם באים אלינו, אבל אנחנו לא יוצאים כלל מהבית... בקיצור, לבסוף מצאנו בית גדול בישוב אחר, נסענו לשם ובאמת הייתה זו שבת מדהימה עם כל החברים והמשפחה, והכל בא על מקומו בשלום, לכאורה".

הסיפור, מתחיל רק כאן... במוצאי שבת של אותה שבת המדוברת אנו יושבים ומתעסקים בהכנות לחתונה, ואל תשכחו שזו כלה ולא חתן... היינו ערים עד שעה מאוחרת בלילה עד שנרדמנו מעייפות ונכנסנו לישון. באזור השעה שתיים אני שומע צלצול טלפון, לא התייחסתי לזה כי חשבתי שזו טעות. בשעה שתיים וחצי שוב פעם שמעתי צלצול,

וקמתי לענות, קודם שהגעתי לטלפון כבר הצלצול הסתיים לו. כשהרמתי את הטלפון אני רואה 10 שיחות שלא נענו, דפדפתי במספרי הטלפון השונים שהיו שם כשאני שואל את עצמי 'מי מחפש אותי בשעת לילה שכזו'. ואז אני מסתכל על המספרים ונעשה לי שחור בעיניים... שני טלפונים מראש המועצה ועוד שני טלפונים משני חברי מועצה, ועוד שני מספרים עם רצף מספרים מיוחד שיש רק לנבחרי ציבור מקושרים... ומה שהחריד אותי יותר מהכל זה.... שני טלפונים מהמחותן שלי... וזה לא רק נורה אדומה אלא צופר גדול המבשר רעות... צעקתי בקול: "אוי א'ברוך... מה קורה כאן...?! אשתי התעוררה מהצעקות ושאלה אותי: "מה קרה". "לא יודע", עניתי לה, "אך אני יודע שכולם מחפשים אותי ואיני יודע למה". כל בני הבית קמו והסתכלו עליי ועל אשתי, היינו נראים חיוורים כסיד וקפואים על מקומנו. הם שאלו אותנו מה קרה אך לא היה מקום לשקר וסיפרנו להם על החיוגים המוזרים של ראש המועצה וחברי המועצה וגם המחותן. הכלה החלה לזעוק, לכולנו היה ברור שקרה משהו". אני אתקשר, אמרתי. אך הבנות מיד עצרו אותי. למרות הכל החלטתי להתקשר למחותן שלי ואמרתי לו ישר: "אל תסובב אותי ואל תערבב אותי תגיד לי ישר מה קרה, מה הסיפור?". הוא אומר לי: "תירגע, הכל בסדר". אמרתי לו: "אני לא אירגע, ואני לא אהיה בסדר עד שתגיד לי במה מדובר". ואז הוא אומר לי: "הבנתי שאתה צריך להיכנס לבידוד בעקבות חולה קורונה שהתגלה אצלכם ביישוב". "ברוך השם", אמרתי, "כבר נלחצתי חשבת כבר איזה אסון קרה". ואז הוא המשיך: "שזה אומר שאתה ואשתך לא יכולים לבוא לחתונה...". על זה לא חשבת, ואמרתי לו שזו באמת בעיה ונראה מה לעשות. הוא אומר לי: "זה בסדר, כבר שאלנו רב והוא התיר לנו לדחות את החתונה בשבועיים ואז תוכלו להשתתף". אמרתי לו: "בשום פנים ואופן, אין מנהגנו לדחות חתונות, החתונה תתקיים כרגיל בלי ההשתתפות שלי ושל רעייתי". ואז החתן תופס את הטלפון ואומר לי, שזה לא מעניין אותו וכי אם אני ורעייתי לא נגיע לחתונה גם הוא לא יגיע לחתונה... ויגמר הסיפור.

אומר את האמת, שהאכפתיות הזאת היא שגרמה לי לחשוב מעט אחרת, שהכבוד הגדול שהחתן נתן לי שהוא לא יבוא לחתונה בלי ההשתתפות שלי, פשוט ריגש אותי עד דמעות, בכיתי בכי של התרגשות... התקשרתי לחבר המועצה ורציתי שיסביר לי מה צריך לעשות ומה הם הפרטים. הוא אומר לי שהוא חיפש אותנו כי אנחנו צריכים להיכנס לבידוד. אמרתי לו שאני יודע על כך, אבל אז הוא התחיל לתחקר אותי". זה לגבי הבית כנסת", הוא אומר. אני חייב לספר לכם משהו על הבית הכנסת שלנו בישוב. שמו הוא 'בית כנסת חסידים-הכנסת אורחים', על שם שכל המגזרים מכל הסוגים באים להתפלל שם, וכך גם אורחים לא צפויים מוצאים את מקומם בבית הכנסת". וכעת אמשיך את דברי החבר מועצה: באותה שבת התארח בישוב חולה קורונה מספר 29 כונן מד"א שהתפלל בבית הכנסת הזה, והוא אותו אחד שהדביק גם חצי מטלז סטון... וכיוון שהייתי כמין גבאי שם, הם חשבו שאני קבלתי אותו ולחצתי את ידו ולכן אני צריך להתרחק מהכלה וכן להיכנס - אני ואשתי - לבידוד... ולא רק זה, הם בקשו לדעת פרטים על כל האורחים ששהו בבית הכנסת באותו זמן". עצור כאן, אמרתי לו, "קרה לנו נס, השבת, תתפלא לשמוע, אני לא הייתי בבית הכנסת כי מסרתי את הדירה שלי ברגע האחרון

לשכן". "... ושוב ישבנו ובכינו כולם, והפעם בכי של הודאה והתרגשות לבורא עולם, ועל כך שקבלנו תגמול על המעשה האמיץ שעשינו" ... החתונה התקיימה ביום חמישי, בדיוק ביום האחרון שהיה מותר להתחתן עד מאה איש, והיא הייתה שמחה מאוד .

תחשבו, אם היינו צריכים לדחות את החתונה בשבועיים היינו צריכים לעבור לעשות לחתונה בבית, על אף שהיא גם הייתה שמחה, אבל זה כבר לא היה אותו דבר"

שוק המלמדים (הגאון רבי דניאל זר שליט"א)

בגליציה הייתה עיירה פרמישלאן, סמוך לה היה עוד עיירה שהתגוררו שם כפריים שעבודתם בשדות, פרות, אדמה... ונהוג אצלם פעמיים בשנה, יום אחרי פסח ויום אחרי סוכות, שהיה "שוק" שנקרא "שוק המלמדים".

הכפריים שעבדו באדמה לא רצו שילדיהם יהיו עמי ארצות אלא שידעו מהי דת יהדות וכו', היו באים כל מני תלמידי חכמים לשוק הגדול שהרבה בני תורה היו יושבים שם, וכל כפרי מגיע וניגש לתלמיד חכם ומבקש ממנו שיבוא וילמד את בנו בבית הלכות תורה יהדות ... יש כאלה שנמצאים ומלמדים מסוכות עד פסח ויש כאלה שהולכים וחוזרים למחרת בחזרה לביתם של הכפרי כדי ללמד את בנם. ויצאו מהילדים האלה צדיקים גדולים ואדמורי"ם .

היו הרבה צדיקים קדושי עליון בין המלמדים בכפר היה אחד שקוראים לו רבי אריה לייב שהיה אדמו"ר מפרמישלאן, אבל הוא הסתיר את עצמו ולא ידעו עליו כלום . יום אחד אחרי סוכות הוא חזר לשוק המלמדים ורואה שבמקום שוק המלמדים יש שולחנות ערוכים אנשים אוכלים, במה, רבנים... והמקום מחולק לשלשה חלוקות תלמידי חכמים, אנשים המכובדים, ואנשים פשוטים. הלך וישב בין האנשים הפשוטים ושאלם מה העניין של כל הסעודה הזאת. אמרו לו, שהרב של המקום סיים את הש"ס לכן אנו עושים שמחה גדולה הרב בסיום הש"ס ואנחנו באוכל .

באמצע הסעודה הרב הסתובב בין האורחים לראות מי בא. עבר בין השולחן של האנשים הפשוטים וראה את רבי אריה לייב פנים שלו לא פנים רגילות. ניגש אל רבי אריה לייב ואמר לו, כבודו פניו לא נראות כמו כל הפנים של כולם אולי כבודו רוצה לבוא ולומר קצת דברי תורה לרגל הסיום. אמר לו רבי אריה לייב, יש לי אימת הציבור ואני לא יכול. אמר לו הרב של המקום, אולי תגיד לי ביני לביני איזה דבר תורה. אמר לו את החידוש והרב עמד בהלם ושאלו מי אמר לך את החידוש הזה . נענע בראשו הרב אריה ואמר שאינו יכול לומר לו. אמר הרב אני גוזר עליך בגזרת עילין קדישין שאתה חייב לומר לי מי אמר לך את החידוש. רבי אריה נבהל ואמר לו, אליהו הנביא כשלמדתי אתו ביחד. רב המקום קיבל צמרמורת בכל גופו וביקש שגם רוצה לראות את אליהו הנביא. הסכים רבי אריה ואמר לו נגמור את הסעודה ואני יראה לך אותו אבל מבטיח לי שום שאלה רק שלום וזהו. וכך היה הזדרזו בסיום יצאו מחוץ לעיר ראו את אליהו הנביא אמר לו רב העיר ושלום חזרו .

הרב ראה שאף אחד לא יודע על רבי אריה לייב כלום, ורצה לפרסם אותו וביקש ממנו שאתה חייב להתגלות ולפרסם את שמך ולחזק את האנשים. ורבי אריה לא כל כך רצה. הרב שלח אותו בחזרה לביתו וידע שהוא מתגורר בפרמישלאן. הלך הרב לאנשי העיירה שלו ואמר להם, אתם רוצים להתברך תבואו איתי שבת הבאה לפרמישלאן וכולכם תהיו מבורכים. אף אחד לא רצה ללכת. הרב חשב מה עושים ועלה במוחו רעיון שבעיירה שלו רוב המשפחות אין להם ילדים ותמיד היה מתפלל על זה ושום דבר לא עזר, תמיד הרגיש את האשמה בו אני מתפלל ואין ילדים מה קורה. הלך רב העיירה לכל אותם משפחות שאין להם ילדים ואמר להם, אם אתם באים איתי לפרמישלאן כולם נפקדים. כששמעו זאת כל המשפחות העקרים הגיעו ותושבי העיירה ראו שהרבה הולכים הצטרפו כל תושבי העיירה לנסיעת לפרמישלאן.

הגיע שבת מדברים הרבה דברי תורה כולם מתלהבים, מוצאי שבת בסעודה רביעית נגשו אליו ואמרו לו שאין להם ילדים והם רוצים להתברך בזרע של קיימא. אמר להם האדמו"ר מפרמישלאן מי שאשם בכך הוא הרבי של העיירה שלכם. אתם רוצים ילדים לקחת אותם בשבת עם העגלה, איך תעשו את זה הרי אין לכם עירוב כשר בעיירה. (בשבת אסור לקחת חפץ ולהסתובב אתו ברחוב משום איסור טלטול, לכן עושים עירוב שזה חוץ המקיף את כל העיירה וכל העיירה נחשבת עכשיו לגוש אחד ומותר לטלטל) אם תתקנו את העירוב תקפדו במהרה. וכך היה הלכו ובדקו את העירוב וגילו שבאיזה מקום בעיר העירוב קרוע ופסול, תיקנו אותו ונפקדו בזרע של קיימא. וכך התפרסם שמו של האדמו"ר מפרמישלאן. זכותו יגן עלינו אמן כן יהי רצון.